

EGRESSY ZOLTÁN

FAFEYE, A TENGER ÉSZ

(Hatalmas tengeri vihar. Tombolnak az elemek, fúj a szél, sötét felhők eszeveszett iramban közlekednek az égen. Óriási mennydörgések és villámok hallatszanak és látszanak. A - kék kartonlapok által megjelenített - víz félelmetes hullámokat ver. Széttört hajódarabkák tűnnek fel itt-ott, majd Fafeye kiáltása hallatszik, aki nyilvánvalóan reménytelen helyzetben van, mégis fenyegetőzik)

FAFEYE: Hagyd abba! Pofánváglak, hülye vihar! Megjárod!

(csak pillanatokra látjuk a burleszkszerűen mozgó, ide-oda csapódó, hadakozó Fafeye-t, akinek hangját elmossa a mennydörgés, valamint a tény, hogy minduntalan víz alá kerül. Nem vallja be magának se, hogy nagy bajban van)

FAFEYE: Mit képzelsz? Ki vagy te? De nagy a szád!

(dörög az ég)

FAFEYE: Ordítani én is tudok!

(gúnyolódva utánozza a dörögés zaját, víz alá kerül. Nagy munkával a felszínre evickél, kiköp egy csomó vizet. Tovább veszekszik a viharral)

FAFEYE: Elbántam én nálad nagyobb viharokkal is!

(fuldokló hang, megint feltűnik a feje, kiereszt a szájából rengeteg vizet)

FAFEYE: Mit akarsz? Fulladjak beléd?! Azt már nem! Hülye vihar!

(óriási cápa tűnik fel)

FAFEYE: Nana. Mész innen? Hú, de ronda vagy! Vigyázz, mert megharaplak!

(a cápa elúszik, aztán egy nagy mennydörgés után mintha csendesedne a vihar)

Na, mi van? Ennyi volt az egész?

(lassan, méltóságteljesen, vészjóslóan egy minden eddiginél nagyobb hullám közeleg.)

FAFEYE: Jaj, ne. Jaj, jaj, ne, ne. Jaj, jaj, jaj, ne, ne, ne.

(eltűnik a hullámokban. A vihar elcsendesedik. Fafeye hosszú másodpercek múlva jön fel a víz felszínére. Lassan kienged a szájából egy liter vizet. Vézna kis árbocrúdba kapaszkodik. Liheg.)

FAFEYE: Sehol nem vagy, vihar. *(körbenéz)* Elmenekültél, mi? És én? Én hol vagyok?

(a viharnak vége. Fafeye nyugodtan fekszik a vízen, úszik. Nézeget jobbra-balra. Észrevesz valamit)

FAFEYE: Föld! Föld!

(úszni kezd. Végre partot ér. A hátán teljesen elázott a kis hátizsákja. Nagyon kimerült, leül.)

FAFEYE: Nem vagyok kimerült. Meg se kottyantik a kis szellőcske. *(didereg)*

Nem fálok. *(megkordul a gyomra)* Nem vagyok éhes. Szomjas se vagyok.

Semmi bajom. *(gyorsan lekapja a hátizsákot, lázasan keresgélni kezd valamit.)*

Csak nem ázott el egy kis nedvességtől? *(kipakol mindenféle kacatot:*

konzervdobozokat, nagyítót, pipát, napszemüveget, matrósapkát, ilyen-olyan

csecsebecsét. Végre megtalálja, amit keresett) Itt van! (magához szorít egy

bekeretezett fényképet. Megpusztilja) Édes kisfiam! ... Egyszer megtalállak, ha

addig élek is! Ha hét tenger és harminc lakatlan sziget rejt el, akkor is

megtalállak. Ha tíz cápa és ötven oroszlán üldöz közben, akkor is megtalállak!

Ha életem végéig tejbegrízt kell ennem, akkor is megtalállak! *(szájába veszi a pipáját, amiből csöpög a víz. Előveszi a gyufáját, amiből szintén. Nem tud rágyújtani)* Nem akarok rágyújtani. *(leteszi)* Inkább eszek valamit. Nem mintha éhes lennék. *(kinyit egy konzervdobozt, amelyre nagy betűkkel van írva: „SÓSKA”. Énekelni kezd)*

FAFEYE-DAL:

*Vagyok, aki vagyok, Fafeye a nevem,
A hajóm kicsit eltört egy hülye tengeren.
Hajötörött lettem, de szívem gondtalan,
csak járom a világot, és én boldogtalan
nem lehetek sosem, bár Fafeye szíve bús,
mert kisfiára nem talál, akármerre is úsz.*

Ik.

*A szívem jó, a hangom nagy, s ha torkomba sóska pottyán,
leverek én mindenkit, mert nekem meg se kottyán
ha gonosz, galád bunkók jönnek ellenem,
erős vagyok, én győzök, bár Fafeye a nevem.*

*A szívem jó, a hangom nagy, s ha torkomba sóska pottyán,
leverek én mindenkit, mert nekem meg se kottyán
ha gonosz, galád bunkók jönnek ellenem,
erős vagyok, én győzök, bár Fafeye a nevem.*

*(Zabálja a sóskát. Alig eszik egy-két falatot, erőre kap: feltűri hosszú ujjú, kék-
fehér csíkos matrózpólóját, kidagadnak hatalmas izmai az alsókarján. Mintha
szétfeszítené az erő: fekvőtámaszokat csinál, harci kiáltásokat hallat, bokszol a
levegőbe, futkos fel-alá. Egy-két percig is akár. Lassan köré gyűlik a település
lakossága. Férfiak, nők, fiatalok, idősek veszik körbe, ám ő ezt észre se veszi. A
lemenő nap a felkelő holddal vált csodálkozó pillantást (emberek játsszák!), ők*

is megijednek tőle: a nap sietve távozik, búcsút int, a hold pedig „óvatosságból” félholdra csökkenti magát. A csillagok felhők mögé bújnak. Az emberek ámultan figyelik Fafeyet, aki örültként tombol. Végre lehiggad, lihegve, fújtatva leül. Felveszi a napszemüvegét. Mindenki tátott szájjal nézi. Fafeye lassan észleli, hogy figyelik őt.)

FAFEYE: Itt mindenki néger? *(rájön, hogy napszemüveg van rajta. Leveszi.)* Ja, nem. Mi van, nem láttak még hajótörött tengerészt?

(Az emberek nem mernek szólni, elfordulnak. Csak Zöldséges bámulja mereven Fafeyet.)

ZÖLDSÉGES: Adjon isten, fiam. Isten hozta gyönyörű városkánkban.

FAFEYE: Isten, bizony. Bizonyisten szép kis város!

ZÖLDSÉGES: Gyönyörű! Tele van fákkal, dombokkal, zöldséggel!

FAFEYE: Maga itt a polgármester?

ZÖLDSÉGES: Nem. Én a zöldséges vagyok.

FAFEYE *(feláll, kezet nyújt)* Fafeye. Fafeye, a tengerész.

(Az emberek nevetni kezdenek a név hallatán, de amint a robusztus Fafeye odafordul, elhallgatnak és félrenéznek. Fafeye ezt észreveszi. Visszafordul, erre a tekintetek megint felé fordulnak. Hirtelen az emberekre néz, akik elkapják a fejüket. Ezt kétszer-háromszor megcsinálja, élvezi. Aztán az emberekre kacsint és nevet. Egy-két gyereknek külön integet, akik először félénken, majd bátrabban visszaintenek. Kiszúrja magának Paradicsomot, barátságosan nézi a lányt)

ZÖLDSÉGES: Mi szél hozta erre?

FAFEYE: Erős északi.

(Az emberek nevetnek, tetszik nekik Fafeye)

ZÖLDSÉGES: Nemigen jön felénk idegen. Azt szoktam mondani, és nekem erényem az igazmondás, hogy erre még a madár se jár.

(Hangos csiviteléssel madarak húznak el fölöttük)

ZÖLDSÉGES: Vagy legalábbis ritkán.

FAFEYE: Ha már így alakult, nem-e lehetne-e megpihennem egy kicsit? Aztán megyek tovább. Lakatlan szigeteken kutatok. *(a fényképet mutatja)* A fiamat keresem.

(Paradicsom odamegy)

PARADICSOM: Mi az, hogy „nem-e lehetne-e?”

FAFEYE: Csók.

PARADICSOM: Helytelen beszéd.

FAFEYE: Akkor puszi.

PARADICSOM: Nem az! Hanem a „nem-e lehetne-e”. Ilyen nincs! *(megnézi a képet)* Jaj, de aranyos kisfiú! Főleg a nyaka szép. Olyan... Olyan... Kecses!

ZÖLDSÉGES: Ő Paradicsom, a lányom. Erényes lány.

PARADICSOM: *(a képre érti)* Kiköpött apja.

FAFEYE: *(rájuk érti)* Nem. Te sokkal szebb vagy, Paradicsom kisasszony.

ZÖLDSÉGES: Gondolom, és nekem erényem a gondolkodás, nincs még szállása.

FAFEYE: Szállásom az nem... Nem van annyira.

PARADICSOM: Nem!!! Szállásom az „nincs!”

FAFEYE: Neked sincs?

PARADICSOM *(dühös, de tetszik neki Fafeye)* Helytelen beszéd! Az úr egy iskolázatlan mőszió!

FAFEYE: Kimegy az ember fejéből, ami nincs benne. *(ütögeti a fejét)* Ding-ding-ding.

PARADICSOM. Mindegy... Van az a pirostetős ház, két saroknyira, jobbra. Üresen áll. Oda beköltözhetne. Nem, papa? Telistele van értékes könyvekkel!

ZÖLDSÉGES: Gyönyörű ház! Költözzön oda! Csak a Buttander meg ne tudja.

FAFEYE: A kicsoda?

(Az emberek a név hallatán félelmükben oszolni kezdenek. Csak Zöldséges és Paradicsom marad ott. Elszomorodnak. Fafeye nézi őket)

FAFEYE: Mi a baj?

ZÖLDSÉGES: Semmi, semmi. Na megyek én is. Hátha Buttander szeretne egy kis nyers padlizsánt.

FAFEYE. Nyers padlizsánt? Fúj!

ZÖLDSÉGES: Erényem a nyitva tartás. Nagy baj lenne, ha nem találna ott!

(elmegy ő is, Fafeye és Paradicsom egyedül marad. Csend)

FAFEYE: Tök jó a séród.

PARADICSOM. Miféle stílus ez, kérem? Én művelt beszédhez vagyok szokva!

FAFEYE. Oké, baby. Akkor is tök jó a séród.

PARADICSOM: Maximum sérója. Nem tegeződhetünk máris!

FAFEYE. Tök jó. Piros.

PARADICSOM: Nem piros. Vörös.

FAFEYE: Piros.

PARADICSOM: Vörös.

FAFEYE: Piros.

PARADICSOM. Vörös.

FAFEYE: Piros.

PARADICSOM: Jó.

(csend)

FAFEYE: Vagy vörös?

PARADICSOM: Nem. Piros.

(csend, Fafeye alig tudja levenni a szemét Paradicsomról)

FAFEYE: Gyönyörű...

(Paradicsom ránéz)

FAFEYE: ...az este.

PARADICSOM: Hát igen.

FAFEYE: Hát nem?

PARADICSOM: Dehogynem. Tudósok megállapították, hogy...

FAFEYE: ...aha.

(Fafeye Paradicsom nyakláncának medálját nézi: tükröt lát a lány nyakán.

Meglátja benne magát, ösztönösen a haját kezdi fésülgetni. Paradicsom elneveti magát, de komolyan mondja:)

PARADICSOM: Az az elvem, hogy muszáj néha szembesülni magunkkal. Az intelligens ember néha önmagába néz. Vagy önmagára.

FAFEYE: Igen. Asszem, én is elég interligens vagyok.

PARADICSOM: Intelligens!

FAFEYE: Jó, akkor intelligens.

PARADICSOM: Van még mit gyakorolni, mőszió.

(Fafeye most már Paradicsom nyakát és egyéb részeit nézi meredten)

PARADICSOM: Nos hát... Elkísérem a pirostetőshöz.

FAFEYE: Jó! *(felkapja a hátizsákot, indulnak: minthogy minden tárgyat emberek játszanak, a haladást az emberek játszott tárgyak haladása jelzi.*

Fákat, bokrokat, házakat hagynak el.)

PARADICSOM: Mi történt a kisfiával?

FAFEYE: Nem jó. Mi történt a kisfiaddal.

PARADICSOM: Nekem nincs kisfiam.

FAFEYE: Tegeződjünk! Azt kérdezd, mi történt a kisfiaddal, nem azt, hogy mi történt a kisfiával. Oké?

PARADICSOM *(meg van zavarodva, tiltakozni akar, de valamiért nincs ereje hozzá):* Oké. *(koncentrál)* Hát a kisrác?

FAFEYE. Nem jó.

PARADICSOM: Hát a kisfiú?

FAFEYE *(csóválja a fejét)* : Mondd nekem, hogy: te.

(megfogja Paradicsom kezét, szembefordul vele)

PARADICSOM: Te. Te, ezt nem szabad. *(elengedi a kezét, elfordul)* Én menyasszony vagyok!

FAFEYE *(elszomorodik)* Tényleg?

PARADICSOM: Nemsokára polgármesterné leszek!

FAFEYE. Fú!

PARADICSOM: Buttanderné. *(kirázza a hideg)*

FAFEYE: A nyers padlizsános? Ő itt a polgármester? Aminek a nevéből úgy megijedt mindenki? Még az apád is?

(Paradicsom bólogat)

PARADICSOM: De nem „aminek” a nevéből, hanem „akinek” a nevéből. Aki ember, az „aki”, nem „ami”, mösziő.

FAFEYE: És ha ami? *(nevet, de Paradicsom nem.)* Szereted?

PARADICSOM: A Buttandert?! Hogy én? Nem! Nem!!! Ráadásul... Ráadásul ilyen szégyent, hogy az én nevemben bármilyen formában benne legyen a „buta” szó! Még ha két tével, akkor is! Mert ha a felesége leszek, akkor Buttanderné leszek, és hát akkor... Jaj, borzalmas!... De hát... Muszáj hozzámennem.

FAFEYE: Olyan nincs.

PARADICSOM: Te ezt nem értheted.

(Paradicsom énekelni kezd:)

Álmodtam én is nagy szerelemről,

*Óvó karokról, édes szemekről,
álmodtam: egyszer majd boldog leszek,
mosolygok, s repdesve járok-kelek,
mert jönni fog egyszer egy gyönyörű férfi,
csak engem ölel majd, a szívem igézi,
óvó karjában, édes szemében
paradicsom jön el, az édes éden.*

*De ez csak álom,
meg nem találom,
soha már, mostantól
nincs mire vágyom,
mert jövődő férjem
szörnyszülemény,
szerelem, by-bye, csók
bye-bye, remény...*

(prózában): bye-bye... Bye-bye...

PARADICSOM: Mindegy... Inkább mesélj a kisfiadról.

FAFEYE: Hát szóval én egy tengerész vagyok. Pár éve nekivágtunk az óceánnak, aszt kikötöttünk egy szigeten. Én meg a kisfiam.

PARADICSOM: A kisfiam meg én.

FAFEYE: Ti is?

PARADICSOM: Nem!!! Ti! De sose magadat mondd előre. „A kisfiam meg én.” Ez a helyes sorrend.

FAFEYE: Na, szóval a hajóba üldögélt, míg én a partra mentem valamiért.

Szerette volna, ha játszok vele, de nem értem rá.

PARADICSOM: „Játszom” vele, nem „játszok” vele.

FAFEYE: Mindig azt szerette volna, ha játszok vele. És én sose nem értem rá.

PARADICSOM: „Sose nem”? Jaj, Fafeye... Jaj...

FAFEYE: Egyszer csak, elég az hozzá, mi tűrés, mi tagadás, rengeteg delfin tűnt fel a part körül, a fiam meg elment velük.

PARADICSOM: Elment velük.

FAFEYE: Elment velük.

PARADICSOM: A delfinekkal.

FAFEYE: Ja.

PARADICSOM: A fiad.

FAFEYE: Ja. A hajó üres volt, mire visszaértem, messze a távolba meg a delfinek ugrándoztak. Először azt hittem, nézd má, a vízbe esett az én kisfiam, kutattam órákon át. De a távolba... Mintha az egyik delfin hátán láttam volna. Ennek jó pár éve. Azóta keresem szakadatlanul.

PARADICSOM: Szakadatlanul.

FAFEYE: Igen, igen.

PARADICSOM: És nem távolba, hanem távolban.

FAFEYE: Igen, igen. Járok tengereket, a lakatlan szigeteket...

PARADICSOM: „Járom” a tengereket, a lakatlan szigeteket...

FAFEYE: Ahogy mondod. Mer biztos tuti oda vitték a delfinek, mer én hallottam már ilyesmit, hogy valakit lakatlan szigetre vittek, és mindig érte mentek játszani, szóval lehet, hogy vele is ez történt, de még nem találtam rá... Ha megtalálom... Egész nap vele játszok majd. Amíg csak élem.

PARADICSOM: JátszoM. ÉleK. Nézd, Fafeye... Tudományosan megállapítható, hogy minden azért történt, mert nem vagy elég okos.

FAFEYE: Az lehet.

PARADICSOM: Mert ha okos lennél, sokat foglalkoztál volna a kisfiaddal.

FAFEYE: Igen. *(üti a fejét)* Ding-ding-ding-fafej vagyok. De ne má gondold, hogy nem szerettem őt! *(sóhajt)* Mindennél jobban a világon! Csak hát: ding-ding-ding. Azt mondják, ostoba vagyok, amiért meg akarom találni. Mer hogy is találhatnám meg őt? De nem érdekel, mit mondanak. Vagyok, aki vagyok.

(Rágyújt a pipájára. A háttérben feltűnik a piros tetős ház)

PARADICSOM. Művelődnöd kell. Olvasni sokat. És gondolkodni! *(megállnak)*

Na, itt is vagyunk. *(nézi a tetőt)* Szép piros.

FAFEYE *(nézi Paradicsomot)* Te is.

PARADICSOM: Nekem csak a nyakam szép. Én egy nyakas teremtés vagyok.

FAFEYE: Szép mindened.

PARADICSOM: A szépségnél sokkal fontosabb az ész!

FAFEYE: Ja.

PARADICSOM: Tényleg tetszem neked? Á, biztos csak mondod...

FAFEYE: Mondom hát. És Fafeye mindig igazat mond!

PARADICSOM: Csak nem mindig helyesen.

FAFEYE: Az lehet.

PARADICSOM: Na jól van, hát akkor...

FAFEYE: Hát akkor...

PARADICSOM: Pihenj jól. Nyitva van az ajtó.

FAFEYE: Végül is... abszolútli nem vagyok fáradt.

PARADICSOM: Én sem!

FAFEYE. Hát akkor... Jó éjszakát. *(indulna be)*

BUTTANDER *(öblös hangja messziről)* Paradicsom! Paradicsom! Hol vagy?!

Paradicsom!

FAFEYE: Ki ordít?

BUTTANDER: Itt vagy! *(megérkezik, kezében nyers padlizsán. Szinte a hóna alá csapja Paradicsomot, miközben ellenségesen mered Fafeye-re)* Hát te ki vagy?

FAFEYE: Vagyok, aki vagyok. *(kezét nyújtja)* Fafeye. Tengerész.

BUTTANDER *(nem fog kezét)* Á, te vagy az a bolond hajótörött! *(enni kezdi a padlizsánt)*

FAFEYE: És te ki vagy, nagy marha ember?

BUTTANDER *(meglepetésében kiköpi a falatot)* Micsoda?!

FAFEYE: Csak nem a Buttander?

BUTTANDER: Hordd el magad a városból, most azonnal!

PARADICSOM: Hadd maradjon szegény, legalább egy napig!

BUTTANDER: Még mit nem?

PARADICSOM: A kedvemért.

BUTTANDER: Ha bocsánatot kér, talán megengedem.

FAFEYE: Kit érdekel, hogy megengeded-e? Én nem szoktam bocsánatot kérni.

És nekem senki nem parancsol. Maradok és kész-paszli.

BUTTANDER: Mi?!

(Buttander azt hiszi, rosszul hall. A padlizsánt Paradicsomnak nyújtja)

BUTTANDER: Fogd meg!

(Buttander neki akar menni Fafeyenek, bokszállást vesz fel.)

FAFEYE: Na gyere! Gyere!

(Paradicsom sikítva félreáll. Egyre többen állják körül Buttandert, és a pipával a szájában vigyorgó Fafeyet. Fafeye laza mozdulatokkal táncikál, Buttander minden ütése elöl könnyedén kitér. Buttander a nagy lendülettől többször megtántorodik, a nép kuncog. Buttander Fafeye egyik testcselétől óriásit esik.)

FAFEYE: Keresel valamit?

(Buttander iszonyatosan ideges, Fafeye akrobata-mutatványokkal tér ki előle. Aztán egy idő után megunja az egészet, legyint, és lazán elsétál. Buttander még hosszú másodpercekig karatézik, kung-fuzik a semmivel, üti-rúgja a levegőt, a tömeg nevetése egyre erősebb. Aztán észleli, hogy kiröhögte magát, körbejáratja a tekintetét a népen, mire mindenki elfordul és elkotródik.)

BUTTANDER *(üvölt)* Paradicsom! Paradicsom!!

(Paradicsom félénken lép hozzá, visszaadja a padlizsánt)

BUTTANDER. Elzavartam ezt a semmirekellőt! Jaj, de utálok az idegeneket! Utálok az ittenieket is, de az idegeneket különösen! Ez a fafejű tengerész nem mer visszajönni, az biztos! *(harapja a padlizsánt)* Padlizsán, drágám... Vagyis Paradicsom, drágám... Lassan itt az esküvőnk. Remélem, boldog vagy. A pénz, a hatalom az enyém. A dicsőség a tiéd lesz.

PARADICSOM: Nem kell nekem dicsőség. Se pénz, se hatalom.

BUTTANDER: Irigyellek, amiért a feleségem lehetsz... Megsokszorozom a jelenlegi pénzemet, gazdagabbak leszünk, mint egy királyi pár!

PARADICSOM: Az én papám azt mondta: nem a pénz boldogít.

BUTTANDER. Apád majd kap egy nagyobb zöldségesboltot, aztán jól van.

(Ahogy mennek, az ablakok sorra csukódnak be. Az emberek, ahogy meglátják Buttandert, rémülten húzódnak vissza az ablak mögé)

PARADICSOM: Az én papám azt mondta: a szeretet boldogít.

BUTTANDER: Apád majd kap két puszit az esküvőn, aztán jól van.

PARADICSOM: Az én papám azt mondta: a tudás...

BUTTANDER: ...kap hármat. Apád ostobaságaiból elég! Hazakísérlek, szerelmem. *(hurcolja a kétségbeesett Paradicsomot)* Holnap hozzálátok a pénzem megsokszorozásához! *(bekapja az utolsó falatot)*

(Másnap délelőtt. Buttander egyenruhában feszít. Oldalán gumibot és pisztoly, nyakában síp. Néha fütyül, ilyenkor összerezzen, aki a közelében van. Az emberek között sétálgat, láthatóan tartanak tőle, próbálnak kitérni az útjából. Az emberek játszották) autókra piros és kék büntetőcédulákat tesz, haladó autókra is)

BUTTANDER: Szabálytalan parkolás! Szabálytalan haladás! Vagy fizet helyben, vagy a címekre küldi a pénzt. Hehehe. Sületlen népség.

(az emberek félelmükben fizetnek)

BUTTANDER: Ez kevés!

(több pénzt kap. Egy autót a zsebében lévő ronggyal összekoszol)

BUTTANDER: Pizkos! Pizok-büntetés! Száz euro!

AUTÓS: Miért?!

BUTTANDER: Kérdez? Most már kétszáz!

AUTÓS: Mennyi?!

BUTTANDER: Háromszáz!

(Autós fizet. Buttander a másik zsebéből kést vesz elő, kiszúrja egy autó kerekét.

A sofőr nyomja a gázpedált, de nem megy az autó)

BUTTANDER *(sofőrhöz)*: Micsoda véletlen! Épp most lukadt ki, az orrom előtt.

Na de én segítek. Gumit tölem vehet! A címemet tudja!

(leveri egy „PÉK”-felirat K-betűjét. Jön ki a sápirozó pék)

BUTTANDER: „PÉ?” Mi az, hogy PÉ? Hibás kiírás! Városvédelmi szempontból büntetendő! Nálam fizethet!

(Pék szó nélkül fizet, és elkullog a leesett „K” betűjével. Mindez nagy forgatag keretében zajlik, minthogy Buttander halad, a háttér állandóan változik, a nagy sürgés-forgásban történnek a büntető intézkedések.)

BUTTANDER *(a pénzt számolja)* Szép. Na lássuk csak, miért büntessenek még... Nem is tudom... Nyámnyila egy lakosság! Nem követnek el semmi igazi szabálysértést. Jaj, de utálok őket! Általában az embereket! A jelent! Meg a múltat! Meg a jövőt! Mindent!..

(belefúj a sípjába, valakit kiszúrt magának, elvegyül a tömegben. A pipát rágó, zsebredugott kezű Fafeye tűnik fel. Jókedvűen sétálgat. Egy újságosbódénál megáll. Behajol)

FAFEYE: Jónapot kívánom. Adjon nekem légszi egy térképet, amin rajta vannak a környék lakatlan szigete. *(megkapja, fizet)* Köszönöm szépen. *(elsétál, nézegetni kezdi.)* Itt már voltam. Itt is voltam.

(emberek segélykiáltása hallatszik)

HANG: Megint itt volt!

HANG 2: Engem száz eurora büntetett!

HANG 3: Oda kellett adnom még a kosztpénzt is!

HANG 4: Most miből veszek vacsorát a gyerekeknek?

(Fafeye felfigyel a hangokra. Felnéz, éppen Zöldséges jön sietve)

FAFEYE: Zöldséges uram!

ZÖLDSÉGES: Isten áldja, Fafeye tengerész!

FAFEYE: Hova, hova?

ZÖLDSÉGES: Erényem a pontosság, oda kell érnem a virágoshoz. Paradicsom esküvőjére kell megrendelnem egy gyönyörű piros csokrot. De el fogok késni, mert a Buttander kilukasztotta a busz kerekét. És közlekedési káosz okozásáért megbünteti érte a közlekedési vállalatot. Gyönyörű, mi? Mindenki mehet gyalog.

FAFEYE: Várjon csak, várjon. Hol az a busz?

ZÖLDSÉGES. Itt.

(maga mögé mutat. Éppen kászálódnak le az utasok. Fafeye a buszvezetőhöz megy)

FAFEYE: Nem-e van pótkerék?

BUSZVEZETŐ: Vanni van. Legalább fél óra, míg kicserélem.

FAFEYE: Adja ide.

(Buszvezető odaadja Fafeyenek a pótkereket. Fafeye fél kézzel felemeli a buszt és egy pillanat alatt kicseréli a rossz kereket jóra. Az emberek hüledeznek ereje láttán)

FAFEYE: Semmiség. Sóskát reggeliztem.

(Az emberek úgy nézik, mint egy marslakót. Zöldséges is csak tátog a csodálkozástól)

FAFEYE: Szálljanak vissza. Menjen, zöldséges uram, mer el tetszik késni!

ZÖLDSÉGES: Hihetetlen! Micsoda gyönyörű izmok! Erényem a visszafogottság, de nem mondhatok mást: el vagyok ragadtatva!

(Fafeye integet a távozó busznak, és megint a térképébe mélyed. Újra panaszhangokat hall, odanéz. Azt látja, hogy Buttander épp most veri le hosszú bottal egy „SZABÓ” felirat „Z” betűjét. A betű leesik, Buttander elégedetten elfordul, Fafeye felkapja, egy állványra felugorva, macskaügyességgel a magasban terem, visszateszi a helyére. Buttander ezt nem veszi észre, már az üzlettulajdonost keresi. Fafeye lemászik, elvegyül a tömegben)

BUTTANDER: Jöjjön csak ki, szabó!

SZABÓ *(reszketve)* Mi történt?

BUTTANDER: Nézze a feliratot! Így szabálytalan!

(Szabó felnéz, nem érti, mi a baj. Buttander is felnéz, nem érti, ez hogy lehet.

Nézi a földet, ahová leverte, nézi a botot, amit használt, néz föl, nem ért semmit.

Szabó megvonja a vállát, visszakullog az üzletbe. Buttander megint leveri a „Z” betűt. Bemegy a boltba, Fafeye gyorsan újra felkapaszkodik, visszarakja a betűt a helyére, lemászik, elvegyül.)

BUTTANDER: Jöjjön csak, szabó!

SZABÓ *(kijön)* De hiszen...

BUTTANDER: Nézze a feliratot. Mégsincs ez így jól.

(Szabó felnéz, ránéz Buttanderra, aki felnéz és megint nem ért semmit.)

BUTTANDER: Ez nem lehet! Hát én vertem le! A saját botommal! Én megdolgoztam ezért a büntetésért! Fizessen!

SZABÓ: Na de...

BUTTANDER: Ne vitatkozzon! A fizika törvényszerűségei szerint annak a „Z” betűnek a földön lenne a helye! Megőrült a világ! Az ember már a józan eszének se hihet! Fizessen! Fizessen mindenki! Maga is! Maga is!

(Buttander félőrültként mutogat, követel pénzt mindenkitől. Elvegyül a tömegben. Fafeyet a térképet böngészi)

FAFEYE: Ezt a három szigetet megnézem. De mivel? A hajóm tönkrement. Szereznem kell egyet-mást.

(meglátja az autókon lévő büntetőcédulákat. Elolvassa az egyiket, összegyűri, a szemébe dobja. Egy másikat is. Gyűjti össze őket és dobálja ki. Odamegy hozzá egy ember)

EMBER: Mit csinál, jóember? Rosszat akar nekünk?

FAFEYE: Ellenkező! A nagy marha örült büntet mindenkit, maguk meg fizetnek, mintha muszáj lenne.

EMBER *(szomorúan)* Muszáj, higgye el!

FAFEYE: Ugyan, mér lenne má muszáj? Há mindenki gyáva ebbe a városba? Eszébe se jut senkinek se nem, hogy szembeszálljon a nagy marhával?

EMBER: Pszt! Ne szidja! Még meghallja!

FAFEYE: És akkor mi van?

EMBER *(legyint)* Felesleges minden ellenállás. Csak nekünk lesz rosszabb.

FAFEYE: Tévedéses! Akkor lesz rossz, ha mindig szót fogadnak. Szembe kell szállni! Csak az a baj, hogy mindenki fél! Gyáva egy népség!

EMBER: Ez nem valami okos viselkedés.

FAFEYE: Azt tudom. Ding-ding-ding, fafej vagyok.

EMBER. Ha valaki nem fizeti be a büntetést, nagy bajba kerül. Tegye vissza a cédulákat.

FAFEYE: Milyen bajba kerül?

EMBER (*elgondolkodik*) Nem tudom. Még mindig mindenki befizetett mindent.

FAFEYE: Elkövettek ezek az autók szabályellenességet? Túl gyorsan mentek?

EMBER: Nem.

FAFEYE: Tiltós helyen parkíroztak?

EMBER: Nem.

FAFEYE: Hát akkor? Nem kell fizetni!

(szedi össze a cédulákat, dobja ki egy szemétládába. Meglátja őt a dühödten közelgő Buttander. Megáll előtte.)

BUTTANDER. Most már mindent értek!

FAFEYE: Kizárt dolog.

BUTTANDER: Még szemtelenkedsz is?

FAFEYE: Ja.

BUTTANDER: Lázítod a népet?

FAFEYE: Ja.

BUTTANDER: Már nem sokáig, bolond tengerész! (*pisztolyt fog Fafeye-re*)

Indulj!

FAFEYE: Hova?

BUTTANDER: Börtönbe!

FAFEYE: Dehogy indulok.

BUTTANDER. Akkor lelőlek!

FAFEYE: Akkor mész a börtönbe.

BUTTANDER: Dehogy megyek! Én vagyok a seriff! És a börtönigazgató is! Na indulás!

FAFEYE: Kérdezhetek neked valamit?

BUTTANDER: Mit akarsz?

FAFEYE: Melyik szökőkútba töltötted meg a pisztolyodat?

(Buttander zavarba jön. Fafeye kicsavarja a kezéből a pisztolyt, és felmutatja a népnek) Nézzetek ide! Ez itt egy vízpisztollyal fenyegetőzik.

(Lőni kezdi Buttandert, aki csurom víz lesz. Bátortalan kuncogások hallatszanak.

Buttander agyát elönti a mérég, behúzna egyet Fafeye-nek, de az megállítja a

levegőben a kezét, megpörgeti őt háromszor a tengelye körül, felkapja, és

kidobja a színpadról. Az emberek felszabadultabban nevetnek, de lopva azért

oldalra sandítanak, amerre Buttander elrepült. Fafeye vigyorog, viccesen

hajlong, ünnepelteti magát, egy-két gyereken megakad a szeme, rájuk sóvárogva

néz, aztán visszatér a jókedve. Nem látja, hogy Buttander lopakszik a háta

mögött. Az emberek nem mernek szólani. Paradicsom tűnik fel a tömegben,

Fafeye hozzá siet. Paradicsom nyakában kedvenc tükör-medálja. Ő sem szól,

hogy Buttander ütésre emeli gumibotját Fafeye mögött, de úgy tartja a nyakában

lévő tükröt a hozzá lépő Fafeye szeme elé, hogy a tengerész meglátja benne a

mögötte álló Buttandert. Nem fordul meg., de az az ütés pillanatában ellép.

Buttander a levegőbe csap. Mindez még egyszer megismétlődik, akkor egy gyerek kiabál, hogy „vigyázz!”. Az emberek alig bírják visszafojtani nevetésüket. Buttander újra lesújtana, de ekkor már jónéhányan „vigyázz!-t kiáltanak, és Buttander elvéti ezt az ütést is. Artikulátlan üvöltéseket hallat, fenyegeti az elcsendesedő tömeget.)

BUTTANDER: Megálljatok, árulók! Ezt megkeserültek! *(hörögve ordít)*

FAFEYE: Elmehetne egy gégész-torkászhoz, Buttander úr.

BUTTANDER: Talán nem tetszik a hangom? Mit képzelsz, ki vagy te?

FAFEYE: Vagyok, aki vagyok.

BUTTANDER: Oszoljon mindenki! Mindenki oszoljon fel! Menjenek haza!

Egy-kettő! Nincs itt semmi látnivaló!.. *(Fafeye-nek)* Adok neked egy napot, hogy eltakarodj. *(a nap megijed, aztán rájön, hogy nem róla van szó)* Nem! Egy fél napot. Ha este nem mész el, azt megkeserülöd, bolond tengerész!

(mire Buttander mondandója végére ér, már senki nincs körülötte. Se a nép, se Fafeye, se Paradicsom. Egyedül áll és dühöng.) Hallod, amit mondok? Hé! Hol vagy? Hol vagytok? Na megálljatok!

(Buttander énekelni kezd:)

Sok ostoba férfi, sok ostoba nő!

Buták, mint a hínár, mint egy darab kő!

Becsapom én őket, átejtem, ha kell,

féljenek hát tőlem, csak ez érdekel!

Enyém lesz a sok pénz és a legszebb lány,

Egy ekkora lángésznek ez, azt hiszem, jár.

Csókolni fogsz, Paradicsom, az enyém leszél,

Fafejú Fafeye, te ebből semmit nem eszel!

(Este, már csillagok vannak az égen. Fafeye pipázva, zsebredugott kézzel

álldogál. Nézi az eget. Gyakorol)

FAFEYE: JátszoM. JátszoM. De éleK. ÉleK és játszoM. Na, megy ez... Hol van már ez a szép piros leányka?

(Vár. Aztán Paradicsom tűnik fel, óvatosan, titokban jön. Félénken néz körül, ahogy közeledik. Bebugyolálja mindenét, csak a vörös haja van kinn.)

FAFEYE: Hahó!

(Paradicsom megrezzen. Aztán megnyugszik.)

FAFEYE: Pont a piros fejedet hagyod szabadon?

PARADICSOM: Vörös.

FAFEYE: Akkor vörös.

PARADICSOM: Miért? Gondolod, hogy arról felismerne?

(Fafeye ránéz, de nem szól semmit. Paradicsom leveszi a köpenyét: tiszta pirosban van, tetőtől talpig. Fafeye elégedetten füttyent.)

FAFEYE. Ejha. Te aztán szép vagy. Na el ne pirulj, az már túlozás lenne!

PARADICSOM: Túlzás.

FAFEYE: Tudtam, hogy elrontok valamit.

PARADICSOM: Nem iszunk meg titokban egy málnaszörpöt valahol?

FAFEYE: Málnaszörpöt.

PARADICSOM: Serkenti az agyműködést. Okosít.

FAFEYE: És piros. Oké, megihatunk egyet.

(Vendéglő elé érnek, de az zárva van. Paradicsom folyamatosan nézeget jobbra-balra aggodalmasan)

PARADICSOM. Zárva. Túl késő van.

FAFEYE: Pillanat.

(Fafeye fél kézzel felhúzza a rolót, pillanatok alatt kihoz két széket, egy üveg bort és két poharat. Leülnek két (ember)székre)

FAFEYE: Vörösbor. Az is jó, nem? Színben legalábbis. *(tölt egy-egy pohárral)*

PARADICSOM: Ezt nem szabad, Fafeye! Feltörni egy vendéglőt... Nem kecses dolog.

FAFEYE: Majd visszazárok. A bort meg holnap kifizetem.

PARADICSOM: *(kortyol)* Ezt se szabad. Bort itatni egy lánnyal. *(kortyol)* Jaj, nehogy a Buttander megtudja. Fafeye!.. Mesélj nekem a tengerről!

FAFEYE: Hát, a tenger... Az nagyon egy szép... A végtelen víz mindenütt, az a szép kék... Van Vörös-tenger is. És az is kék. Aztán a szellőcskék... A halak!

Engem még a cápák se bántnak!

PARADICSOM: Bántanak. Az hogy lehet?

FAFEYE: Ismernek. Minden tenger minden hala! Minden vihar minden felhője!
Minden város minden asszonya! Ja, azok nem. Azok nem.

PARADICSOM: Sok lány szédítettél már, valld be. *(kicsit sértett)*

FAFEYE: Tudod, Paradicsom, volt nekem egy, hogy mondják ezt...

Látomásom! Mikor az óceán legmélyebb pontja fölött hanytam. Nem.

Hányódtam. Nem! Hánykolódtam. Alattam sok száz meg száz kilométer mélységesség, és jött az a izé... A látomás! És tudod-e nem, mi volt? Hogy találkozok egy nagyon-nagyon szép lánnyal. És megtalálom a kisfiamat. És együtt élünk tovább hármasságban. És bejárjuk a világot!

PARADICSOM *(szomorkásan)*: Kívánom neked, hogy sikerüljön. *(másról akar beszélni)* Milyen szép nyaka van ennek a borosüvegnek... Olyan... Olyan...
Kecses!

FAFEYE: Paradicsom... A látomásban az a lány... Nagyon hasonlított hozzád.
(kivesz a zsebéből egy kis piros virágot, odaadja Paradicsomnak) Ez a tiéd.
Majdnem elfelejtettem.

PARADICSOM: Köszönöm... Kedves Fafeye... Te nagyon aranyos vagy...
Nem vagy nagyon okos, de aranyos vagy.

FAFEYE *(üti a fejét)*: Ding-ding-ding.

PARADICSOM *(nevet, ő is üti a sajátját)* Ding-ding-ding. *(elszomorodik)* Én három nap múlva férjhez megyek. És nem járom be a világot. Hanem itt élek majd életem végéig.

FAFEYE: A Buttanderral.

PARADICSOM: A Buttanderral.

FAFEYE: És az olyan nagyon okos dolog?

PARADICSOM: Muszáj.

FAFEYE: Nem igaz! *(feláll, járkálni kezd. Leül)*

(Paradicsom sóhajt)

FAFEYE: Azt már nem! *(megint feláll, járkál, leül.)*

PARADICSOM: Nem látod elég okosan a helyzetet. Ha nem egyeznék bele az esküvőbe, szörnyű nagy felfordulás történne. A városka békéje miatt beleegyezem. Szegény apám sokat sír miatta. De hát nincs mit tenni.

FAFEYE: Mindig van mit tenni! Valami meglepőt. Idenézzél! *(„csodákat” művel. Egy asztalt az ujján pörget meg, egy széken tornászik, az üveggel zsonglőrködik. Paradicsom kacag, tetszik neki Fafeye mutatványa. Fafeye Paradicsomhoz táncikál, kiveszi a szájából elmaradhatatlan pipáját, és megcsókolja. Utána visszaveszi a pipát. Paradicsom ijedten kap a szájához)*

PARADICSOM: Fafeye!

FAFEYE *(vidáman)* Igen?

PARADICSOM: Mit csináltál? Ezt nem szabad... És egyébként is, menjünk.

Vigyáznod kell, életveszélyben vagy. Ha a Buttander itt talál, megöl!

FAFEYE: Nem tud. Béna.

PARADICSOM: Te megcsókoltál engem...

FAFEYE: Én meg. Baj?

(Paradicsom kiveszi Fafeye pipáját, és ő is megcsókolja Fafeyet. Aztán visszateszi a pipát. És elszomorodik)

PARADICSOM: De hát ennek semmi értelme.

(Fafeye nevet)

FAFEYE: Mit szeretsz jobban? A sóskát-e, vagy a padlizsánt-e?

PARADICSOM: Nem kell az „e”. A sóskát, vagy a padlizsánt?

FAFEYE: Oké. Na? A sóskát, vagy a padlizsánt?

PARADICSOM: A sóskát. De én nem leszek tőle olyan erős, mint te.

FAFEYE: Neked nem is kell.

PARADICSOM: Te Fafeye. Hogy neked milyen erős a nyakad!

FAFEYE: Nyakas vagyok, mint te. Biztos ezért tetszik nekem a búrad. Meg a hangod. Meg minden.

(nevetnek mindketten)

PARADICSOM: Most már menjünk. Nemsokára értem jön Buttander, sétálni akar velem a parton. Tűnj el, kérlek, nehogy észrevegyen. Hazakísérsz?

FAFEYE: Haza hát.

(Elindulnak)

(Paradicsomék háza előtt. Már késő este van. Buttander jön üvöltve, kezében padlizsán)

BUTTANDER: Paradicsom! Paradicsom!

(Zöldséges tűnik fel a ház ablakában)

ZÖLDSÉGES (csendben): Ó, hogy a franc...

BUTTANDER. Micsoda, Zöldséges?

ZÖLDSÉGES: A franc... A franciaórája! Tart még. De nemsokára vége.

BUTTANDER. Hol marad már? Meddig várjak?

ZÖLDSÉGES (csendben): Ameddig meg nem fulladsz.

BUTTANDER: Mit mond, Zöldséges?

ZÖLDSÉGES: Épp csak meg nem fullad az ember ettől a melegtől. Hát nem?

Gyönyörű az este... Milyen szép az idő...

BUTTANDER: Hagyja a hülyeséget, Paradicsom-papa.

ZÖLDSÉGES (csendben): Hogy törnéd ki a nyakad.

BUTTANDER: Mit beszél összevissza?

ZÖLDSÉGES: Nyakad. A nyakadi piacról szereztem a padlizsánt. Az irgácsi is finom, de ennek párja nincs! Ugye?

BUTTANDER: Küldje a lányát, aztán jól van.

ZÖLDSÉGES: Szívesen behívnám.

BUTTANDER: Jó, bemegyek.

ZÖLDSÉGES: De minek? Úgyis megy már Paradicsom. Szegényke álmos, és nekem erényem a jó nevelés, talán aludnia kellene inkább, mert...

BUTTANDER: ...kuss! Küldje ki, vagy bemegyek!

(Zöldséges bólint, bemegy. Buttander zabálja a padlizsánt. Paradicsom kijön, maga elé néz, kötelességszerűen csatlakozik Buttanderhoz)

BUTTANDER: Kétezer eurot szereztem ma kemény munkával. Minden fáradságot megér nekem a te boldogságod. Meg az enyém. Kérsz? *(kínálja padlizsánnal)*

PARADICSOM: Fúj.

BUTTANDER: Sétálunk.

PARADICSOM: Fáradt vagyok.

BUTTANDER: Dehogyan vagy fáradt! Az én szerelmem nem lehet fáradt. Gondoskodnia kell a szórakozásomról. *(eldobja a megmaradt padlizsánt.)*

PARADICSOM: Olvasni szeretnék.

BUTTANDER: Ugyan! Ostoba betűk! Paradicsom... Már csak néhány nap, és az enyém leszel...

(Paradicsomot a sírás kerülgeti.)

BUTTANDER *(az eget nézi)*: Az előző szerelmemmel választottunk egy csillagot. Talán az volt. Vagy az. Vagy már rég kihunyt.

(Buttander csúnyán nevet. Az éjszakai sötétben a pipázó Fafeye jön szembe velük. Buttander nem veszi észre, magyaráz az égre nézve)

BUTTANDER: Válasszunk mi is egyet.

(Fafeye Paradicsomot bámulja, a lány is őt. Megállnak. Buttander az égre nézve halad, összeütközik Fafeye-el.)

BUTTANDER: Nem tudsz vigyázni? *(meglátja, hogy Fafeye az)* Már megint te vagy?! Ki engedte meg, hogy itt legyél?! Mit keresel itt?

FAFEYE *(Paradicsomot nézi, Buttandernak:)* Hát nem téged, az tuti.

(Fafeye bohóckodni kezd. Bosszantja a könnyen beguruló Buttandert, aki dühében megint csapkodni kezd Fafeye felé. Fafeye kiröhögi. Paradicsomot mulattatja Fafeye tánca, szaltózása, tigrisbukfencei, ami közben a pipa nem kerül ki a tengerész szájából. Fafeye a műsort főként Paradicsom miatt adja, láthatóan tetszik neki a lány, amivel Buttander nem tud mit kezdeni)

BUTTANDER: Úgy látom... Úgy látom, te udvarolni merészelsz az én menyasszonyomnak.

FAFEYE: Merészelek.

BUTTANDER: Te nem félsz tőlem?

FAFEYE: Én nem.

(Buttander szeme felcsillan, eszébe jutott valami)

BUTTANDER: Idefigyelj, bolond tengerész. Úgy döntöttem, nem bánlak téged.

FAFEYE *(vigyorog)*: Kíváncsi vagyok, mi lett volna, ha úgy döntesz, hogy bánts.

BUTTANDER: Egyezséget kínálok neked, lásd, kivel van dolgod.

FAFEYE: Azt látom, sajnós.

BUTTANDER: Idehallgass... Paradicsom az én menyasszonyom. Te meg az én ellenségem vagy. De én jó ember vagyok. Nem mondom, hogy takarodj a

városból. Hanem azt mondom, mérkőzzünk meg, mint férfi a férfival. A tét:
Paradicsom keze. Ha én győzök, eltakarodsz, én meg feleségül veszem őt. Ha te
győzöl, tiéd a lány.

FAFEYE: És te takarodol el.

PARADICSOM: Takarodsz.

FAFEYE: Nem én, ő.

PARADICSOM (Buttandernek) Takarodsz.

BUTTANDER: Micsoda?! Na azt majd meglátjuk. Áll az alku?

PARADICSOM: Micsoda alku ez?!

BUTTANDER: Férfialku. Rendben, bolond tengerész?

FAFEYE: Már csak egyszer fogol engemet bolond tengerésznek hívni. Utána,
zsupsz, doblak a tengerbe.

BUTTANDER: Áll az alku, vagy nem áll az alku?

FAFEYE (*gondolkodik*) Hogy érted, hogy mérkőzzünk meg?

BUTTANDER: Versenyezzünk.

PARADICSOM: De hát miben?

BUTTANDER: A lényeg, hogy az egész város ott legyen. Mindenki előtt
akarlak legyőzni téged. Hogy mindenki lássa, ki az úr! Én jól legyőzlek, te meg
szépen elkotródsz. Adok neked egy hajót, elmehetsz vele. Így mindenki jól jár.

Legyen a versenyszám, mondjuk...Legyen a versenyszám úszás!

FAFEYE (*nevet*) Abban simán legyőzlek. Tengerész vagyok.

BUTTANDER: Azt majd meglátjuk, barátocskám. *(sejtelmesen mosolyog)* Ki kell hirdetni, hogy minden egészséges és beteg, fiatal és öreg, a város minden lakója jelenjen meg a versenyen! Kötelező a megjelenés! Mindenki lássa holnap a nagy Buttander győzelmét a betolakodó idegen ellen!

FAFEYE: Holnap.

BUTTANDER: Holnap.

FAFEYE: Úszásban.

BUTTANDER: Úszásban. Találkozunk a kikötőnél ebéd után.

FAFEYE: Meggondoltad?

BUTTANDER: Jobban, mint gondolnád!

(Buttander röhögve karol bele Paradicsomba, húzza maga után, elmennek.

Fafeye egyedül marad, a hold aggódva figyel)

FAFEYE: Úszásban akar legyőzni egy tengerészt? Vagy teljesen hülye, vagy forralik valamit. Biztos teljesen hülye. Vagy mégis forralik valamit. Vagy hülye, vagy forralik. *(ásít)* Holnap kiderül. De mér vigyorgott? Nem tetszik nekem ez az ajánlat. Valami átverés lehet benne. Csak nem tudok rájönni, hogy mi. *(veri a fejét)* Ding-ding-ding, gondolkozz, Fafeye. Mindegy. Holnap jól besóskázok, aszt legyőzöm őt. *(táncikál)* Győzöm, ha addig élek is! *(énekelni kezd)*

FAFEYE

Ez hülye, vagy engem néz hülyének,

Győzni kell holnap Fafeyekének

Ding-ding-ding, van-e átverés benne,

Gondolkodj, Fafeye, mit is kéne...

Győzni fogok, hiszen Paradicsomkám

Nekem szurkol, ő nagyon vár rám,

Ding-ding-ding, Fafeye, mit is kéne?..

Buttander győz, avagy talán én-e...

Tán hülye, vagy engem néz hülyének,

Győzni kell holnap Fafyekének,

Ez hülye, vagy engem néz hülyének,

Most szünet jön, úgyhogy nincs több ének.

Szünet jön, úgyhogy nincs több ének.

Szünet jön, úgyhogy nincs több ének.

(pipázva, fütyörészve elmegy. A hold sóhajt, ahogy utána néz)

II. RÉSZ

(A nép készülődik a versenyre. Az emberek izgatottan beszélgetnek, forgolódnak.

Felhő tűnik fel az égen, de a nap is kíváncsi, int, mire a szél arrébb fújja a

felhőt. Izgatottan leskelődik a nap, de a felhők sem akarnak elmenni, őket is

érdekli a dolog. Két felhő hadakozik, megdörög az ég. Nagy zsongás. Zöldséges

is a tömegben van. Énekelni kezd:)

Erényem az igazmondás, nem mondhatok mást:

győzzön ez a tengerész, mert hogyha nem, a frászt

hozza rám a gonosz, álnok Buttander

szép, gyönyörű, édes lányom, akkor elveszel.

Erényed a szépség, a szelídség, ó,

drága kicsi lányom, olyan megható,

mennyire szeretnéd a tengerész szívét,

győzzön az igazság, áldja őt az ég...

VALAKI: Képzeljék, tegnap azért büntetett meg, mert szembementem vele az

utcán. Azt mondta: szembejövő-büntetés, ötven euro!

MÁSVALAKI. Hallatlan!

VALAKI: Mi jöhet még?!

ZÖLDSÉGES: Soha még nem fizetett ki egyetlen padlizsánt se!

VALAKI (*súgva*) Vigyázat, a Bittner!

(A duruzsolást egy rosszarcú ember, a besúgó (Bittner) figyeli nagy érdeklődéssel. Hallgatózik)

ZÖLDSÉGES: Azt mondom én maguknak, és nekem erényem a megérzés, hogy ha a szívünk mélyén mindannyian Fafeye-nek szurkolunk, azzal erőt adhatunk neki. Gyönyörű lenne, ha győzne.

(Bittner sokatmondó mosollyal hallgat)

VALAKI: Igazi csoda lenne, ha megszabadulnánk a Buttandertől.

SZABÓ: Viszont ez a Fafeye... Az segített nekem! Visszatette a betűmet!

BUSZVEZETŐ: Nekem is segített! Fél kézzel emelte fel a buszt, és felrakta a pótkereket.

SOFŐR: Ilyen ember kéne a város élére!

ÚJSÁGOS: Ilyen embert érdemelne Paradicsom kisasszony!

VALAKI: Úgy, úgy. De hát... Csoda lenne, ha győzne...

ZÖLDSÉGES: Mindenki szurkoljon hangosan neki! Egyébként nekem erényem a szurkolás is.

(Bittner arrébb kotródik. A tülekedésben a nagy önbizalommal, mellét düllesztve érkező Buttander tűnik fel. Bittner hozzá siet)

BESÚGÓ: Buttander úr!..

BUTTANDER: Á, Bittner! Új hírei vannak?

BESÚGÓ: Nem is akármilyenek! Lázadás készül!

BUTTANDER: Miféle lázadás?

BESÚGÓ: A Zöldséges! Arra buzdítja az embereket, hogy maga ellen szurkoljanak! Felháborító! Aki abban a megtiszteltetésben részesíti a lányát, hogy elveszi feleségül, nem ezt érdemelné.

BUTTANDER (*pénzeszacskót nyom Bittner kezébe*): Csak figyeljen tovább, Bittner. (*visszafordul, magában:*) Ennek a pénznek a felét adóban kérem vissza. (*röhög*) Csak a felét kértem vissza. Túlságosan jóságos vagyok, ez az egyetlen hibám. (*nézelődik*) Szóval a Zöldséges. Na majd adok én neki. (*észreveszi a Zöldségest*) Ott van! (*odamegy hozzá*) Hé!

ZÖLDSÉGES (*ijedten*) Igen?

BUTTANDER: Maga Paradicsommal együtt az első sorban fog szurkolni nekem. De jó hangosan ám!

ZÖLDSÉGES: Ó, én már foglaltam helyet hátrébb...

BUTTANDER: Mondom: az első sorban! És jó hangosan! Maga fogja vezényelni a népet. „Hajrá Buttander! Hajrá Buttander!” Ezt fogja vezényelni nekik, miközben rekedtre ordítja magát! Világos?

ZÖLDSÉGES: Erényem a kiabálás, Buttander úr, de sajnós nagyon fáj a torkom.

BUTTANDER: A kifogások nem érdekelnek! Ordítani fog, ahogy a torkán kifér! Jó mulatást!

(*biccent, arrébb megy. A vízhez érkezik.*)

BUTTANDER: Itt vagyok! Taps!

(*a nép kényszeredetten tapsol. A nap most maga elé engedi a felhőt, erre nem kíváncsi*)

BUTTANDER: Úgy látom, ellenfelem megfutamodott. Ebben az esetben kihirdetem magam győztesnek. *(ünnepli magát)* Éljek! Éljek!

(Fafeye most érkezik fütyörészve, megint olyan, mint akit szétvet az erő. Kezében sóska-konzerv, még kinyalogat belőle néhány falatot)

FAFEYE: Itt vagyok, ragyogok!

BUTTANDER: Késő!

(nép zúgolódik)

BUTTANDER: Egye fene, kiállok ellened. *(kiabálva)* A nép érdekében! A város lakóinak érdekében! Megteszem, hogy versenyre kelek ezzel a senkiházzal.

(Fafeye indul, hogy nekimenjen Buttandernak, de Paradicsom megállítja)

PARADICSOM: Fafeye!.. Búcsúzzunk el, hátha nem te győzöl. Legyünk előrelátók. Gondolkodjunk okosan.

FAFEYE. Hogy ne győznék, Paradicsom? Ne félj, míg engemet látsz.

PARADICSOM: Engem!

FAFEYE: Nem téged! Engem!

PARADICSOM: Nem engemet! Hanem engem!

BUTTANDER: Kikiáltó! Kiáltson ki!

KIKIÁLTÓ: Köszönöm a megtiszteltetést, hogy kikiálthatok. Köszöntöm a megjelent lakosság megjelenését! Köszöntöm a versenybíró, aki magam vagyok. Köszöntöm továbbá az összes versenyzőt! Mind a kettőt! Külön szeretettel köszöntöm Buttander urat, a verseny győztesét!

(nép zúgolódik)

FAFEYE: Azt majd meglátjuk.

KIKIÁLTÓ: Kérem a két versenyzőt, készüljön fel. Az egyes pályán városunk kedves vezetője, Buttander úr! Éljen, éljen! Kihívója a kettes pályán az úszósporthoz szégyene, Fafeye.

(Fafeye gyilkos pillantást vet a Kikiáltóra)

KIKIÁLTÓ: Harminchat métert kell megtenni a vízben. Itt a start, ott a cél.

(Buttander és Fafeye vetkőzni kezd. Nadrágjuk alatt úszónadrág. Fafeyen jópofa, színes. A pipa a szájában marad. Buttander nehézkesen vetkőzik, idétlen úszónadrágot visel. A nép halkán nevet)

VALAKI: Tud ez úszni egyáltalán?

(A besúgó (Bittner) jól megnézi magának, ki tette a megjegyzést)

KIKIÁLTÓ: Felkészült mindkét versenyző?

(Fafeye már a rajtnál áll)

BUTTANDER: Állj! Mindenki hunyja be a szemét egy percre. Gondolja végig a... a napját! Hogy miféle jót cselekedett eddig. Na csukja csak be a szemét mindenki. Tisztuljon meg.

(mindenki értetlenkedik, de becsukja a szemét.)

BUTTANDER: Versenyzőtársamat is kérem, csukja be a szemét.

(Fafeye vigyorog. Buttander, minthogy senki nem lát semmit, hurkot vet Fafeye lába köré, és az alkalmi rajtköhhöz köti. Fafeye sem veszi észre, mert vidáman figyel a csukott szemű embereket. Csóválja a fejét. Buttander elkészült, a rajtköhhöz lopakszik)

BUTTANDER: Kinyithatjátok. *(feláll a rajtkőre)* Remélem, mindenki megtisztult súlyos bűnei alól. Zöldséges, kezdje a szurkolást! Kikiáltó, adjon jelt a kezdésre!

KIKIÁLTÓ: Felkészülni, vigyázz, rajt!

(Zöldséges nem kezd szurkolást. Buttander óriási hasast ugrik a vízbe, és rettenetes stílusban, nagyon lassan elkezd haladni. Fafeye nagyot ugrik, de beakasztott lába visszarántja: gyorsan tempózik (pipával a szájában), jár a keze, mint a cséphadaró, de semmit nem halad, mert a lába be van akasztva. A tömeg nagy zajt csap, a kikiáltó próbál hangulatot csinálni)

KIKIÁLTÓ: Hajrá Buttander! Hajrá Buttander! Vezet a polgármester úr, nagyszerű stílusban úszik, szinte állva hagyja a szinte álló Fafeyet. Gyerünk, gyerünk! Már csak pár méter!

(Fafeye nem érti, miért nem halad, Buttander pedig, lassan, majdnem belefulladásra a vízbe ér be a célba. Kikiáltó és a besúgó együttes erővel kihúzza a csaknem fuldokló Buttandert a vízből. Liheg, fújtat. Fafeye még mindig kegyetlenül tempózik, hiába.)

KIKIÁLTÓ: Győzött városunk kedves vezetője, éljen, éljen! Tapsoljuk meg őt!

(gyér taps, majd amikor Buttander vicsorogva a közönségre néz, erősödik.

Paradicsom sírva borul Zöldséges karjaiba. Fafeye még mindig tempózik.

Elszakad a kötél, pillanatok alatt célba ér, de már késő)

FAFEYE: Ez meg hogy lehet?

(visszaugrik a vízbe, eszeveszett sebességgel megteszi visszafelé az utat. Rátalál a kötélre, ami a rajtkőhöz van rögzítve)

FAFEYE: Csalás! Ezért nem haladtam! A lábam be volt akasztva!

(mutatja a kötelet, a nép zúgolódik, fujol)

BUTTANDER: Micsoda ócska kifogás!

FAFEYE: Valaki beakasztotta a lábamat! Ó, de ostoba vagyok! *(veri a fejét)*

Dind-ding-ding!..

(neki akar menni Buttandernak, de Paradicsom közbelép)

PARADICSOM: Ne, Fafeye... Nem lenne okos dolog.

BUTTANDER: Legyőztelek és kész! Sipirc a városból!

FAFEYE: Ez csalás! Visszavágót követelek!

NÉP: Visszavágót! Visszavágót!

BUTTANDER: Micsoda?!

NÉP. Visszavágót! Visszavágót!

BUTTANDER *(nem mer ellenkezni)*: Lehet, hogy valaki valóban beakasztotta

Fafeye úr lábát? Jelentkezzen, ki volt az a galád! *(Zöldségeshez megy,*

hangoskodva:) Vallja be, hogy maga volt! Annyira szeretné, ha már a feleségem lenne Paradicsom. Vallja be!

ZÖLDSÉGES: Ugyan... *(magában)* Szerencsére erényem a végtelen türelem.

*(méltatlankodva)*Ugyan...

BUTTANDER: Ne merjen velem ellenkezni! Ha azt mondom maga volt, akkor maga volt!

NÉP: Visszavágót!

BUTTANDER: Mégegyszer ússzam le a távot? Lehetetlen!

HANG A TÖMEGBŐL. Akkor valami másban!

(Buttander elgondolkozik, felderül az arca)

BUTTANDER: Rendben van! *(Fafeyehez)* Lehet, hogy a nép, mely imád engem, csalással akart segíteni nekem. Holnap ugyanebben az időben súlyemelőversenyt rendezünk! Kapsz még egy esélyt. Jöjjön el mindenki! Mégegyszer legyőzlek! Most pedig tűnés haza, egy-kettő! Otthon mindenki igyon meg az egészségemre valamit.

(diadalmasan elvonul, a nép is oszladozik)

VALAKI *(súgva)*. Holnap legyőzöd őt, Fafeye!

MÁSVALAKI *(szintén súgva)*: Mindent bele! Erősebb vagy!

(Vállon veregetik, miközben elmennek mellette. Paradicsom és Fafeye marad kettesben)

PARADICSOM: Szegény papa. Őt vádolta meg. Pedig ő neked szurkolt.

FAFEYE: És te?

PARADICSOM: Én is...

FAFEYE: Paradicsom! Szökjünk el a városból! Hagyjunk itt mindenkit!

PARADICSOM: Hogy hagynám itt a papát? És a barátaimat. Látod, milyen butus vagy? Meg hát nem is tisztességes az. Ha ő győz, a felesége leszek. Így szól a megállapodás. Pirosra tapsoltam a tenyeremet, úgy szurkoltam neked.

FAFEYE: Holnap győzni fogok! Van még sóskám, fölemelem a főteret, úgy, ahogy van!

PARADICSOM: Ha nyer, holnapután már az övé leszek... *(a sírás kerülgeti)*

Buttanderné... Én!...

FAFEYE: Nem leszel, ne félj.

(Énekelni kezdenek. Fafeye-Paradicsom dal)

Én rólad álmodtam, én is, de jó!,

(k)boldogan viháncol két kis hajó,

tengerek vad vízén, felhők alatt

(k)szeretjük majd egymást, hó-hahó.

Szobát vennék ki a hold udvarán,

hogy mindig lássalak, nézz majd le rám,

tengerek hús vízén két szép hajó,

(k)ha elhagysz, meghalok, hó-hahó.

Maradj itt mindig, csak maradj velem,

te leszel a földem, a tengerem,

így kellett lennie, így lesz ez jó,

(k)szeress, én szeretlek, hó-hahó.

(A dal végén megcsókolják egymást)

(Másnap, a súlyemelő-verseny előtt. Két rúd van egy emelvényen. Buttander és Kikiáltó tűnik fel, lopakodnak, figyelik, hogy valaki észreveszi-e őket. Egy előre odakészített csomagból óriási erejű súlyzókkal terhelik meg az egyik rudat. Mikor elkészültek, elmennek. A nép lassan gyülekezni kezd. Buttander mintha csak most jönne, odamegy az érkező Zöldségeshez.)

BUTTANDER: Hát a menyasszonyi ruha kész van-e már?

ZÖLDSÉGES: Holnapra lesz kész. Lesznek rajta gyönyörű piros díszítések.

BUTTANDER: Levágni! Elég a sok unalmas pirosból! És nászajándéknak elvárom, hogy száz kiló padlizsánt küldjön át nekem. Már ma!

ZÖLDSÉGES: Erényem a precizitás, nem érne rá az esküvőre?

BUTTANDER: Ne vitatkozzon, zöldséges!

(Buttander arrébb megy, Paradicsom siet Zöldségeshez)

PARADICSOM: Mit akart? Még a nyaka se áll jól.

ZÖLDSÉGES: Ó, lányom...

(összeölelkeznek. Fafeye tűnik fel, rohan, mint egy örült. Szaltózik, cigánykereket hány, fekvőtámaszokat csinál. A nép tapsol, ujjongva nézik. Buttander gúnyosan figyel. Fafeye nem bír az erejével. Mintha fel lenne húzva. Odalép a normális súlyú rúdhoz, és vagy hússzor felemeli. Két kézzel, fél kézzel, közben integetve a népnek.)

HANG A TÖMEGBŐL: Polgármester úr, ott a másik súly! Maga nem melegít be?

BUTTANDER: Nincs szükségem rá.

KIKIÁLTÓ: Üdvözlök mindenkit! Üdvözlöm az igen tisztelt versenybíró, aki ma én leszek, és üdvözlöm a két versenyzőt is. Külön nagy örömmel Buttander urat, a tegnapi verseny győztesét, valamint kihívóját, a súlyemelősport szégyenét, Fafeye tengerészt.

(zúgolódás, ujjongás vegyesen. Fafeye szeme megint villámokat szór a Kikiáltóra)

KIKIÁLTÓ: Megkérem Fafeyet, hogy fáradjon át a másik súlyzóhoz.

FAFEYE: Jó nekem ez. Ezen gyakoroltam.

KIKIÁLTÓ *(zavarban)* Ez itt Buttander úré.

FAFEYE: Nem-e mindegy?

KIKIÁLTÓ: Szemtelenség miatt leléptetem, ha nem megy át a másikhoz.

FAFEYE *(vállat von, átmegy)* Nekem mindegy.

(Buttander is elfoglalja a helyét)

KIKIÁLTÓ: A két súly teljesen azonos. Ha valakiben kétség merülne fel, akkor ne merüljön. A két súly azonos. Ha felkészültek, háromra kezdhetik emelni.

Egy-kettő... Várjunk. Még nem köszöntöttük külön tapssal Buttander urat!

(a nép kénytelen-kelletlen tapsolni kezd. Buttander, mint egy filmsztár, kiint.)

(Paradicsom és Zöldséges szorosán átöleli egymást, nagyon izgulnak)

KIKIÁLTÓ: Na akkor kezdjük. Egy-kettő-három!

(Fafeye lazán meg akarja emelni a súlyt, de az nem mozdul. Tesz egy kis kört körülötte, lazítja az izmait, megnézi hihetetlen alsókarját, megint nekigyürkőzik. Nem megy. Közben Buttander iszonyatos erőfeszítéssel megemeli a súlyt, amit Fafeye könnyedén dobált a melegítés során. Nagy nehezen a feje fölé nyomja.)

KIKIÁLTÓ: A győztes Buttander úr! Tapsoljuk meg!

(Buttander integet, a nép csalódottan oszladozik, bár a noszogatásra egy kis taps hallatszik. Paradicsom fut oda Fafeyehez)

PARADICSOM: Biztosan... Biztosan elfáradtál, míg melegítettél.

FAFEYE: Búcsúzik tőled, Paradicsom.

PARADICSOM: BúcsúzoM.

FAFEYE: Igen... Sajnálom. Örülök, hogy megismertelek.

(szomorúan szedi össze a cókmókját, a város lakói is búsan nézegetnek felé)

FAFEYE: Megyek tovább, ez az én sorsom. A magány. Megkeresem a fiamat, és egyszer visszajövök vele hozzád. Isten veled.

(búcsút int. A nap és a hold is fenn van az égen, mindketten sírnak. Nap –és holdfogyatkozás történik egyszerre)

ZÖLDSÉGES: Vigyázz magadra. *(elpityergi magát)*

FAFEYE: Sok szerencsét!

ZÖLDSÉGES *(észrevesz valamit)*: Állj! Odanézzetek! Csalás volt az egész!
(a felfordulást kihasználva Buttander súlyzóját két ember viszi el, Fafeye-ét azonban legalább tízen próbálják megmozdítani, nagy nehezen tudják csak centiméterenként arrébb vinni)

FAFEYE: Hahó! Állj!

(mindenki megáll. Csend)

FAFEYE. Az a súly sokkalta nehezebb volt!

BUTTANDER: Ugyan, már megint mit ki nem találsz!..

FAFEYE: *(veri a fejét)* Ding-ding-ding, buta Fafeye! Hogy ez nem jutott eszembe! *(kikapja a két cipelő kezéből Buttander rúdját, és a feje fölé tartja. A nép ámul.)* Emeld fel azt, te csaló!

BUTTANDER: Engem nevezel csalónak? *(körbenéz, a morajló tömegtől kicsit tartva)* Az lehet, hogy valaki nehezebb súlyokat tett a tiédre! Talán a zöldséges! De arról én nem tehetek! Óvás nincs!

HANG A TÖMEGBŐL: Ez nem igazságos!

MÁSIK HANG. Nem ér az egész!

(Buttander lázasan gondolkodik)

BUTTANDER: Na jó! Idefigyelj, tengerész! Még egy esélyt adok neked.

(magában mosolyog) Holnap bokszolni fogunk a stégen! Akkor minden eldől.

Aki erősebb, az nyer. Aki nagyobbat üt, az győz. Az esküvőm előtt jólesik majd egy kis testmozgás. Most pedig legénybúcsút tartok. Mindenki jöhet, aki fizet nekem valamit! *(elindul, néhány talpnyaló csatlakozik hozzá)*

PARADICSOM: Akkor mégis maradsz... Pihenj sokat, nehogy fáradt légy. Ma ne is olvass lefekvés előtt.

FAFEYE: Jó. Ma speciel nem olvasok. És délig fogok aludni. Akkor besóskázok, és legyőzöm. Többször nem ver át! Lehet, hogy ding-ding-ding-

fafej vagyok, de... Vagyok, aki vagyok. És holnap egymásé leszünk,

Paradicsom!

PARADICSOM: Egymáséi.

FAFEYE: Azt mondom én is.

PARADICSOM: Nem egymásé, hanem egymáséi.

FAFEYE: Ahogy akarod.

(összeölelkeznek)

(Másnap délután, a stégen. Szorítót állítanak fel, miközben gyülekezni kezd a nép. Paradicsom sírós állapotban van, Zöldséges kétségbeesett. Paradicsom énekel)

PARADICSOM:

Az életem ócska, rossz kis élet,

De megláttalak, édes tengerészem,

Ha elrabolnál, megmentenél, én egészen

Boldog lennék...

Győznöd kell, hát légy merész,

Édes-kedves tengerész,

Úgy imádlak, életem,

Én úgy „zsötem”.

A francia így mondja, hogy „szeretlek”,

Ezt nem értheted, butus tengerésszem,

Ha elrabolnál, megmentenél, én egészen

Boldog lennék...

Győznöd kell, hát légy merész,

Édes-kedves tengerész,

Úgy imádlak, életem,

Én úgy zsötem.

Győznöd kell, hát légy merész,

Édes-kedves tengerész,

Úgy imádlak, életem,

Én úgy zsötem...

PARADICSOM (*virágszirmokat tépeget*) És vajon ő szeret? Tényleg szeret?

Vagy nem szeret? Szeret-nem szeret-szeret-nem szeret (*sóhajt*) Szeret! (*elfogy a szírom*)

VALAKI (*Paradicsomnak*) Itt a nagy nap, Paradicsom kisasszony.

PARADICSOM: Ne is mondja... (*sírni kezd*)

VALAKI: Az esküvő csak esküvő azért. Szép dolog.

ZÖLDSÉGES: Gyönyörű, mondhatom. Állítom, és nekem erényem a meghatódás, hogy életem legboldogabb napja lehetne. De nem az.

BUTTANDER *(rövidnadrágban, trikóban jön. Az utolsó mondatot meghallotta, megragadja Zöldséges grabancát)* És vajon miért nem, zöldséges uram?

PARADICSOM: Ne merd rángatni őt!

BUTTANDER *(nevetve)*: Az esküvőnk napján nem akarok összeveszni veled. Majd holnap megbeszéljük.

(Buttander elengedi Zöldségest. Megpaskolja Paradicsom fenekét. A nép reménykedve morajlik fel, amikor Fafeye megérkezik, szintén sportcucban.

Álmosan ásít, előveszi sóskakonzervét, benyakalja, és azonnal akcióba lendül: a szorító közepén terem, egyik kötélről a másikig hajtja magát, ugrál, szaltózik.)

BUTTANDER: Ne húzzuk sokáig az időt! Kezdjük!

KIKIÁLTÓ: Szeretettel köszöntöm magamat! Külön szeretettel köszöntöm

Buttander urat, a végső győzelem előtti percekben! Valamint kihívóját, a sorozatos vereségekbe bele nem törődő, mindig csalást emlegető Fafeyet, az ökölvívósport szégyenét.

(Fafeye már csak legyint)

KIKIÁLTÓ: Ha megtapsoltuk polgármesterünket, kérem a kesztyűket a bokszoló feleknek!

(Két-három kósza taps. Bittner hozza a kesztyűket. Átad Fafeyenek egy párat és Buttandernak egy másikat. Felveszik a kesztyűt.)

KIKIÁLTÓ: Első menet! Boksz!

(Fafeye pipával a szájában, örületes iramban bokszol, hajszolja Buttandert, és számtalan alkalommal el is találja, de bármilyen nagyokat üt, Buttandernak meg

se kottyán. Buttander nem találja el Fafeyet. A nép a kezdeti, kötelező „Hajrá Buttander” kiáltások helyett egyre bátrabban vált át „Hajrá Fafeye”-re, ami miatt Buttander idegesen tekintget a nézőkre.)

KIKIÁLTÓ: Hajrá Buttander! Hajrá Buttander!

(a nép nem hederít a kikiáltóra, most már kifejezetten hangosan szurkol

Fafeyenek. Aki rohan, ugrik, üt, de teljesen hatástalanul.)

KIKIÁLTÓ: Vége az első menetnek!

(a felek a sarkokba mennek pihenni. Buttander kimerült a sok mozgástól, leül egy kis székre. Fafeye nem ül le, ugrálgat. Kiszúr a tömegben egy-két gyereket, azoknak integet. Puszit küld Paradicsomnak. Aztán nézegetni kezdi a kesztyűjét, csóválja a fejét)

KIKIÁLTÓ: Második menet! Bokszt!

(minden ugyanúgy zajlik, mint az előbb. A nép egyre hangosabb. Zúgni kezd a „Hajrá Fafeye”. Kikiáltó hangoskodik: „Hajrá Buttander!” Buttander elcsúszik, kesztyűi a földhöz érnek, hatalmas fémes hang hallatszik. Feláll, bokszolnak tovább)

KIKIÁLTÓ: Vége a második menetnek.

(a szünetben Fafeye egyre idegesebb, nem érti, miért nem hatásosak az ütései)

PARADICSOM (odamegy) Mindent bele! Csak okosan! Taktikusan! Már piros a feje, úgy kimerült!

FAFEYE: Nem értem! Semmit nem érnek az ütések! Mintha nem is éreznél!

KIKIÁLTÓ: Harmadik menet! Bokszt!

(Fafeye minden eddiginél hevesebben űzi ellenfelét, de annak nem ártanak az ütések. Fafeye egy pillanatra leáll, széttárja a kezét. Ezt kihasználva Buttander óriási ütést visz be. Hatalmas csattanás hallatszik, Fafeye elterül. Döbönt csönd a nézőtéren. Kikiáltó a szorító közepére ugrik, és kiszámolja a fekvő Fafeyet.)

KIKIÁLTÓ: Egy-kettő-három-négy-öt-hat-hét-nyolc-kilenc-tíz! Vége!

(a nép zajong, beletörődő morajlás fut végig a közönségen. Paradicsom sírni kezd. Zöldséges vigasztalja. Buttander a szorító közepén emelgeti a kezét.

Besúgó ugrik be, gyorsan leveszi a földön fekvő Fafeye kezéről a kesztyűket, és leveszi Buttander kezéről is. De elejti: a kesztyűk leesnek a földre. Iszonyú nagyot csattannak. Mindenki felfigyel a zajra.)

ZÖLDSÉGES: Mi volt ez? Nekem erényem a hallás, és itt valami nagyot csattant.

BESÚGÓ. A füled csengett, öreg.

(Zöldséges beugrik a ringbe, kiveszi Besúgó kezéből a kesztyűket, és nagyot kiált)

ZÖLDSÉGES: Csalás! Fafeye kesztyűje vattával van kitömve! A másikban pedig ólom van! Nekem erényem a különbségtevés! Ez teljes igazságtalanság!

Becstelenség! Árulás!

BUTTANDER: Mit merészelsz, zöldséges?!

FAFEYE *(magához tért, feláll)* Megint átvertél! Vívjunk meg pusztá kézzel!

BUTTANDER. Az nem ér! Legyőztelek és kész!

(Fafeye nekimegy Buttandernak, őrületes verekedés kezdődik. Buttander „testőrei”, néhány ember Fafeyre támad, akiket azonban simán lebirkóz. Fafeyenek szurkol mindenki. Fafeye derekasan állja a sarat, egymás után üti ki ellenfeleit, akik azonban nem akarnak fogyni. A leghevesebben a Kikiáltó verekszik, miközben Buttander igyekszik menedéket találni emberei mögött. Fafeyet a pipa egyáltalán nem zavarja a bunyózásban, jókedvűen verekszik, „hoppá, hoppá”, kiáltja, ugrabugrál, a népnek nagyon tetszik. Valahogy odakerül Buttander elé, lökdösődnek, és egy adott pillanatban mindketten a vízbe esnek. A víz alatt folytatódik a küzdelem, nagyon izgalmas a „meccs”. A stégről nézi mindenki, mi történik. Hatalmas polip tűnik fel, Fafeyebe kapaszkodik, húzza lefelé. Buttander ezt észleli, segít a polipnak, tolja le Fafeye fejét. Fafeye alig kap levegőt, néha fel tud jönni a víz felszínére, de veszélyes a helyzet. A polip valahogy elengedi őt, de elkapja Buttandert, és őt kezdi lehúzni a mélybe. Buttandernak semmi esélye nincs. Fafeye nézi egy darabig a vergődését, majd – minthogy jó a szíve – segítségére siet. Elriasztja a polipot, és a felszínre húzza Buttandert. Fél kézzel kiteszi a stégre. Kimászik ő is. Buttander köhög a lenyelt víztől.

FAFEYE: Kimentettelek a polip karjaiból! De ismerd el, hogy legyőztelek.

(Buttander bólogat. Fafeye elégedett. A nép tapsol. Fafeye a szemével Paradicsomot keresi, háttal áll Buttandernak. Buttander az ólmos kesztyűvel hátulról orvul fejbevágja. A nép felhördül. Fafeye elájul. Pipája a stégen hever, feje a vízbe lóg a stégről.)

BUTTANDER: Na végre. Mehetünk az esküvőre!

(Egy delfin úszkál arra, észreveszi a vízbe lógó Fafeye-fejet. Hirtelen viháncolni kezd, majd nagy sebességgel elúszik. Paradicsom ocsúdik, odarohan Fafeyehez, kihúzza a fejét a vízből, nehogy megfulladjon. Buttander durván felrántja Paradicsomot. Elindulnak)

BUTTANDER: Most azonnal felveszed a menyasszonyi ruhádat! Indulunk az esküvőre! Egy-kettő! Jöjjön a nép is ünnepelni!

(mindenki indul, többen szomorúan néznek vissza Fafeye-re. Paradicsom nem tudja levenni róla síró szemeit, de Buttander elrángatja onnan. Fafeye egyedül marad a stégen. A közelben egyre több delfin úszkál. Fafeye kezd magához térni. A delfinek egyenesen a stég felé tartanak, Fafeye fáradtan nézi őket. Észreveszi, hogy az elől haladó delfin hátán gyerekjátékok vannak: csörgő, gyerekméretű pipa, satöbbi. A delfin óvatosan a stégre helyezi a tárgyakat, és viháncolva ugrál. Fafeyenek Iszonyúan fáj a feje, szinte azt se tudja, hol van, de felül és alaposan szemügyre veszi a tárgyakat.

FAFEYE: Ez nem lehet igaz. Ez igaztalan. Ezek a kisfiam játéka... Hé, delfinek! Nem, biztos álmodom... Delfinek!

(A delfineka stég mellé sereglenek)

FAFEYE: Ugye ezek az övéi?..

(A delfinek boldogan táncikálnak)

FAFEYE: És hol van? Hol van az én fiacskám? Hol az én kis fafejem? Persze, ti nem tudtok beszélni...Csak delfinül.

(Delfinek táncikálnak)

FAFEYE: Ti értitek, amit mondok?

(Delfinek bólogatnak)

FAFEYE: Fú, de interligens állatok! Vagy milyen. Inteligens. Vagy mi. Inteligens.

(Delfinek bólogatnak)

FAFEYE: Akkor... Vigyetek engem hozzá! Jól van? Vigyáztatok rá?

(Fafeye az egyik delfin hátára száll, de aztán gyorsan visszaugrik a stégre)

FAFEYE: Egy pillanat... Tud várni az én kisfiam egy kicsit. Ha már eddig várt. Mert már nemcsak apukája van neki, hanem anyukája is! Csak még el kell intéznem valamit. Aztán mehetünk! Várjatok meg! Mert itt most nagy dolgok fognak történni! Mert itt most Fafeye mindjárt megmutatja, hogy él az igazság! Aztán mehetünk. Bejártam érte az egész világot! Előbb is jöhettetek volna!.. Amíg csak élünk, játszani fogunk. A fiam, meg én. Játsszok vele. Nem is játszok. Játsszom! Várjatok rám itt! *(indulna, de megint fáradni látszik)* Csak az a baj... Hogy nehezen... Hogy elfogyott a sóskám...

(a távolból lagzi zaja hallatszik. Ünnepeles zene. Fafeye felfigyel, a távolba néz)

FAFEYE: Paradicsom... Mindjárt kezdődik az esküvője! Rohannom kell. Jaj, de szép a ruhája. Ó, de szép az a nagy piros csokor. És milyen kisírt, piros a szeme... Mit tegyek? Nincs erőm odamenni. Milyen buta voltam már megint.

(*veri a fejét*) Ding-ding-ding... Delfinek, nem tudtok odavinni? Nem tudtok odavinni.

(*Fafeye tanácstalan. Llélekszakadva érkezik a Zöldséges, kezében egy zacskóval.*)

ZÖLDSÉGES: Faf..feye! Fa...feye! (*mintegy húsz másodpercig nem tudja elkezdni, amit akar, annyira kimerült a rohanásban*)

FAFEYE. Mondja már!..

ZÖLDSÉGES: Ide... nézz... (*odaadja a zacskóban lévő sóskát*) Eré... erényem a... segítő... készség... és gondol... tam... hozok neked.... Sós... kát... (*elővesz a zacskóból egy lábost és gyufát is*)

FAFEYE: A legjobbkor!

(*Zöldséges fát hord a stégre, Fafeye tüzet rak. Zöldséges segítségével belevágják a sóskát a lábosba és várnak*)

FAFEYE: Még nem mondták ki a boldog igent, ugye?

ZÖLDSÉGES: A boldogítót? Nem. Milyen gyönyörű delfinek. Erényem az állatszeretet.)

FAFEYE: Megvan a fiam! A delfinek! Tudják, hol van! Megtaláltam! Vagyis hát ők találtak meg engemet! Vagyis engem!

ZÖLDSÉGES: Akkor hozd ide majd. Nem kellene elmennie a városból, nekem erényem a logikus gondolkodás, és tény, hogy megvan, akit keresett.

FAFEYE: A fiam megvan. De van még valaki, aki kell nekem. Papa.

ZÖLDSÉGES. Mindjárt kész.

(Sóska elkészül. Mindenki megkóstolja. Ahogy Fafeye eszik belőle, visszatér az ereje. Rohangál fel-alá, vicsorog)

ZÖLDSÉGES: Menjünk! Induljunk, hogy időben odaérjünk!

(Fafeye felkapja a Zöldségst, elrohannak)

FAFEYE *(visszaszól a delfineknek)*: Pár perc! Rohanok! Nem eltűnni!

(Nagy csődület, melynek közepén az elegánsan felöltözött, padlizsánt szorongató

Buttander, valamint a gyönyörű menyasszonyi ruhában, hatalmas piros

csokorral szomorkodó Paradicsom áll. A nép úgy áll, mintha temetésen lenne.

Van, akinél nászajándék van, többnyire piros csomagok, könyvek, lexikonok.

Valaki egy pár kék harisnyát szorongat, de az is piros szalaggal van átkötve)

BUTTANDER: Akkor hát induljunk.

(méltóságteljesen indul, Paradicsom nem mozdul. Buttander rángatni kezdi.

Paradicsom csak áll. Mire Buttander ideges lenne, a lélekszakadva rohanó

Fafeye tűnik fel, a Zöldséggel a karján. Leteszi őt. Kifújja magát. A nép

felhördül, kisüt a nap: előmerészkedik egy csúnya felhő mögül.)

FAFEYE: Na kérem... Itt vagyok, ragyogok.

(Paradicsom hozzá fut)

BUTTANDER: Paradicsom! Azonnal ide jössz! Őrség! Dobják ki a bolond tengerészt!

(nem mozdul senki)

BUTTANDER: Őrség! Hol az őrség?

FAFEYE: Rám azt mondják, ding-ding-ding, fafej vagyok. Hát lehet, hogy nincs olyan sok eszem, mint másnak. De azt tudom, hogy ez a város jobb vezetőt érdemel.

(ujjongás)

FAFEYE: És azt is tudom, hogy ez a gyönyörű piros lány jobb férjet!

(ujjongás)

FAFEYE: És még azt is, hogy van egy kisfiú, tisztára úgy néz ki, mint én. És ennek a kisfiúnak apuka és anyuka is kell. És az apuka én vagyok.

(ujjongás)

FAFEYE. És még azt is tudom, hogy rengeteg igazságosságtalanság történt ebbe a városba. Ebben a városban. Ennek végét kell szakítani. Végét kell venni.

Ennek véget kell vetni!

(Paradicsom büszkén, boldogan bólogat)

FAFEYE: A magunk erejéből!

PARADICSOM: Mint Fafeye!

NÉP: Úgy van! Igen! Éljen Fafeye!

FAFEYE: És a gyávaságnak is véget kell vetni! Azért történtek a rossz dolog, mert nem mertétek kimondani az igazságot. De mostantól nem kell félnetek!

(ujjongás)

FAFEYE: Ezeket tudom. Mást nem tudok. Paradicsom! Akarsz egy ilyen buta tengerésszel élni? Leszel a feleségem?

PARADICSOM: Fafeye! Te egyáltalán nem vagy buta! De ami ennél is fontosabb: nagyon jó a szíved! És szeret téged mindenki! És már elég szépen beszélsz!

FAFEYE. Köszcsi!

(ujjongás, a leglelkesebben Kikiáltó és a besúgó ugrál, őket gyorsan hátra is nyomják)

PARADICSOM: Ha akarod, leszek a feleséged!

NÉP: Hurrá! Éljen!

(Buttander csendben próbál elkullogni)

KIKIÁLTÓ *(észelve a világ változását)*: Hova, hova?

(csend, felfigyelnek Buttanderra. Elkapják)

KIKIÁLTÓ: Mi legyen a jómadárral?

BITTNER: Meg akart szökni az átkozott!

VALAKI: És veletek mi legyen?

(Kikiáltó és Bittner halálra rémül)

BITTNER: Hogyhogy?

KIKIÁLTÓ. Hogyhogy velünk?..

BITTNER: Együtt szenvedtünk veletek a szörnyű rémuralomban!

VALAKI: Nem igaz! Árulók!

BITTNER: Én?!

MÁSVALAKI *(Bittnernek)*: Te voltál Buttander besúgója! A gerinctelen

Bittner!

HANG: Az aljas Bittner!

MÁSVALAKI: Aki mindig feljelentett mindenkit!

BITTNER. Rágalom! Én mindig veletek voltam! Én ellenálló voltam!

(lehurrogják)

KIKIÁLTÓ: Nem igaz! Ő áruló! De én... Engem kényszerített Buttander!

Valójában veletek éreztem!

(őt is lehurrogják. Buttanderral együtt a fenyegető tömeg közepén rémülködnek)

VALAKI: Fafeye mondja meg, mi legyen velük!

TÖMEG: Úgy van, úgy van!

FAFEYE *(gondolkodik, rágja a pipáját)*: Az legyen, hogy... izé... nem is

tudom... Azt mondom én, ne bántsátok őket. Csak menjenek el innen.

Buttander! Menj a hajóddal, ahová akarsz! De jó messzire! Te leszel a kapitány.

Kapsz két hűséges matrózt is magad mellé! *(Kikiáltót és Bittnert odalökik*

Buttanderhoz) Indulás! És vissza ne gyertek többet!

(Buttander, Kikiáltó és Bittner elkullog. A nép nagyon örül)

PARADICSOM: Milyen okos vagy te, Fafeye! Tudod, mi van a fejedben,

tengerész?

FAFEYE: Mi?

PARADICSOM: Tenger ész!

FAFEYE: Dind-ding-ding!

PARADICSOM: Ding-ding-ding!

NÉP: Ding-ding-ding!

(nevetés, ünneplés, Fafeye Paradicsommal ölelkezik, a város apraja-nagyja ünnepel, táncol.)

ZÖLDSÉGES. Azt javaslom, mert nekem erényem az előrelátás, hogy válasszuk meg közfelkiáltással polgármesternek a mi Fafeye-ünket!

NÉP: Hurrá! Éljen Fafeye!

PARADICSOM: Akkor mégis polgármesterné leszek!

(ujjongás)

FAFEYE: Engem delfinek várnak. Idehozom a kisfiamat. És itt élünk majd hármásban!

(ujjongás,, majd

FINÁLÉ (Fafeye, Paradicsom, Zöldséges, nép)

Együtt: *Szörnyű átok alól szabadult fel a város,
Boldog végre mindenki, bár volt gondunk, számos,
most ünnepeljen férfi, nő, senki ne legyen álmos,
éljen Fafeye tengerész, és hölgye, a nagy páros.
Eljött Fafeye tengerész, és legyőzte a rosszat,
Buttandernek annyi már, minket tovább nem bosszant
A hold, a nap, a csillagok Fafeyet ünneplik végre,
ki Paradicsom szép szívét álmodta fel az égre.*

Paradicsom: *Mindig téged vártalak, te kedves tengerész,
mindig tudtam, hogy a szív a fontos, nem az ész,
A kisfiadra vigyázok majd, s rád is, jó uram,*

tudom, fontos a szerelem, és jó, ha sóska van.

*Fafeye: Paradicsom, az én szerelmem olyan óriás,
Hogy nem veheti el tőlem, se ez, se az, se más,
Fafeye erős, egyenes, és szíve is szilárd,
mert megtalálta kisfiát, és itt van, akit várt.*

*Zöldséges: Erényed a szépség, a szelídség, ó,
drága kicsi lányom, olyan megható...*

*Fafeye-Paradicsom: Maradj itt mindig, csak maradj velem,
te leszel a földem, a tengerem,
így kellett lennie, így lesz ez jó,
szeress, én szeretlek, hó-hahó.*

*Együtt: Eljött Fafeye tengerész, és legyőzte a rosszat,
Buttandernek annyi már, minket tovább nem bosszant
A hold, a nap, a csillagok Fafeyet ünneplik végre,
ki Paradicsom szép szívét álmodta fel az égre.*